

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Fasti Mariani Cum Divorvm Elogiis In Singvlos Anni Dies Distribvtis

**Brunner, Andreas
Pfeffer, Wilhelm**

Antverpiæ, 1637

S. Julianus Conf. 12. Februarii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44055

tatis, sit in velamento capitis tui Christus, crux in frontis munimine: in odorem thymiana orationis semper accende, altare cor tuum pone. S. Pet. Chryf. ser. 108.

S. JULIANUS CONF. 12. Februarii.

Quoties dum hostem petit, se fauciat & suos ira! Domo aberat JULIANVS, familiam conjuge curante. Interea parentes adsunt, & quem puerum amiserant, filium quærunt. Heu quam præstabat nunquam invenire! At conjux gratulata sibi, quòd benefacere etiam absenti JULIANO in parentibus posset, humanissimis verbis hospites salutat, epulo lautissimo excipit, ab epulo in suo thalamo molliter locat, nescios funebrem se lectum conscendere. Et fortè jam filium somniant: cùm ecce adest hic, & ubi primùm à geminis premi lectum videt, sive nox, sive thori violati suspicio oculos fascinaverat, præcipiti vindictâ utrumque ferro trajicit, lectumque dum ab adulterio purgare parat, ah! paricidio maculat. Mox uxor superveniens, & dies facinus monstrant. Hic demum JULIANVS non longiùs fugisse se parentes ingemiscere; accusare paricidas manus, ultrò omnes culeos advocare, denique cogitare, quí nefas tantum serió in se castigaret. Longum supplicium placuit. Xenodochium propter fluminis ripas construxit, rectiùs in hoc hospites pauperes accepturus, omniumque ipse bajulus per undas futurus. Et fuit cùm leprosi formam Christus induit. Hunc cùm JULIANVS transportatum foco fovisset rigentem, mensâ esurientem, & suo lectulo dormituriem, ecce paricidii veniam manifestus, vel dedit, vel olim datam nuntiavit. Perrexit tamen ille operam suam eò studiosiùs probare, quò
hospiti-

13. Feb. VITÆ SANCTORVM. 93
hospitibus nobilioribus jam frequentari ædes vi-
debat. Ex Petr. de Natal.

*Ille viam Domino suo parat, qui luxuriantis carnis
respuens voluptates, toto mentis sua spiritu suspensus ad
Deum vigore se castitatis accingit: optimam parat Do-
mino viam, qui cogitationes suas avaritia fluctibus
astuantes serena conscientia tranquillitate compefcit.*
S. Max. hom. de S. Joan.

S. MARTINIANUS C. 13. Februarii.

Vitam solam MARTINIANVS agere cœpit octo
& decem annorum adolescens. Dæmon ma-
lus ejecturus statione suâ militem, veteris serpen-
tis exuvias induit. Sed nihil nisi risum retulit, quo
meritò humi eum repere post casum tam altum
dixit. Quid ageret victus serpens? ut virum deci-
piat, iterum mulierem subornat. Adest hæc pan-
niculis involuta, & velut à viâ exerrasset, magnis
ejulatibus, ne in pabulum feris cedat, id noctis
hospitium orat; aperit MARTINIANVS à feris fe-
minam defensurus, se lupæ objecturus; penitiori-
bus tamen adytis clausus pernoctat. Sed manè mu-
lierem ecce tibi mundo omni ad miraculum su-
perbam! Videt hanc, & basiliscum videt. Audit,
& Sirenem audit, & dæmonis victorem pænè mu-
lier vincit. Experrectus tamen veluti à somno
ignes fecit ingentes, pedibusque insultans, age
dixit, lubeat peccare, si vel has flammæ lubet fer-
re. Extinxit hic rogi Veneris ardorem, tum præ-
cipuè cum lacrimas meretricula etiam, damnatâ
jam Venere, affudit. Cæterum MARTINIANVS in
rupem è medio mari eminentem secessit. Hic
quoque dum Charybdim fugit, in Scyllam mini-
mo minus incidit, & Venerem planè regnare in
mari